

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.664 van 14 november 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Filippijnse nationaliteit, op 13 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 mei 2008 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN loco advocaten F. en R. COEL verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft op 4 augustus 2006 een visum kort verblijf aangevraagd, dat wordt geweigerd op 20 oktober 2006.

Verzoekster trouwt op 13 april 2007 met de heer K.E. in de Filippijnen en vraagt op 9 mei 2007 een visum aan met het oog op gezinshereniging.

Op 20 september 2007 verleent de procureur des konings een negatief advies. Op 10 oktober 2007 wordt beslist om de afgifte van een visum te weigeren.

Op 2 november 2007 dient verzoekster een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25 januari 2008 wordt het verzoek verworpen (RvV 25 januari 2008, nr. 6275).

Verzoekster komt via een toeristenvisum voor Roemenië naar België.

Op 17 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 9 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 61 §4 (Belg) van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 27.04.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 17/12/2007 door K. N. J.(...), geboren te ORMOC CITY op 24.08.1987, onderdaan van Filippijnen, geweigerd. Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging in de hoedanigheid van echtgenote:

- *Afwezigheid van een gezinscel:
1/ Uit het proces-verbaal en bijlagen d.d. 07.04.2008 van de politie van Neteland blijkt :*

Uitnodiging van J. (...):

" op 07/04/2008 biedt opsteller zich aan de woning van K.E.(...) aan. De deur wordt geopend door de moeder van K.E.(...), die we herkennen van de vorige uitnodiging. Als we haar de vraag stellen of we N. N.(...) kunnen spreken komt de bejaarde vrouw uit de lucht te vallen. Ze zegt ons geen J.(...) te kennen. Op dat moment komt K.E.(...) vanaf de woning richting voordeur gestapt en houdt de wijsvinger op de mond in onze richting, hiermee bedoelend dat zijn moeder dat niet dient te weten.

We stellen de vraag aan K.E. (...) of J. (...) thuis is, en of we haar mogen spreken. Opsteller deelt mee dat in opdracht van het parket beide partijen opnieuw dienen gehoord te worden. Opsteller stelt de vraag in welke taal N.(...) kan verhoord worden;

K.E. (...) stelt hierop arrogant de vraag "waarom dit nog allemaal nodig is, ze is toch hier?" K.E. (...) voegt eraan toe dat ze meerdere dagen Nederlandse les volgt en dat ze zomaar niet kan komen. Daarenboven zou K.E.(...) ook nog bij de politie van Westerlo moeten zijn. We maken de afspraak met K.E.(...) dat J.(...) verhoord wordt in de Engelse taal."

Telefonische melding K.E.(...):

"op 10/04/2008 ontvangt opsteller een telefoon van K. E. (...), waarin deze uitdrukkelijk wenst dat J.N.(...) verhoord wordt In het Filippijns, Tagolog filippijns dialect.

Hij bevestigt dit door middel van een aangetekend schrijven.

Opsteller deelt K. (...) mede dat een Tolk in de Engelse taal gevorderd werd en dat het niet gebruikelijk is dat de gekozen taal gewijzigd wordt.

We nemen contact op met de gevorderde tolk Engelse taal. Deze wenst geen vergoeding."

Verder blijkt dat derde personen (een Belg en een Roemeen) werden ingeschakeld om voor betrokkene in Thailand een toeristenvisum te regelen voor Roemenië. Alle kosten hiervoor werden betaald door de Belgische echtgenoot.

2/ Uit het advies van het parket van Turnhout d.d. 20.08.2007 blijkt:

"mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies. Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Ik verwijs hiervoor naar de argumenten aangehaald in mijn negatief advies d.d. 02 april 2007 aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Grobbendonk, dat werd gegeven nadat partijen aldaar een huwelijksvraag hadden ingediend."

3/ Uit het advies van het parket van Turnhout d.d. 02/04/2007 blijkt:

"Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook negatief advies. Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechterlijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen :

- het leeftijdsverschil van 26 jaar*
- betrokkenen hebben pas sedert augustus 2006 een relatie.*
- De heer K. (...) verklaarde aan de lokale politie dat hij in juli 2006 eigenlijk naar de Filippijnen ging voor een andere vrouw. Zijn vriend D.E.(...) bevestigt dat K. (...) via het chatten een Filippijnse vrouw Jane had leren kennen die hij wilde ontmoeten, maar ze is nooit opgedaagd op de afspraak.*
- D.(...) verklaart : "Eigenlijk is N.J.(...) de vervanging van Jane"*
- De heer K.E.(...) verklaart ons tevens dat het de bedoeling is dat mevrouw J.(...) naar België komt met een toeristenvisum om te zien of ze zou aarden in onze cultuur en om te zien of het tussen beide echt klikte. Indien dat het geval is zullen ze huwen; indien dat niet het geval is, zal ze terugkeren.Om deze reden werd de aanvraag tot visum van mevrouw geweigerd."*

Al deze elementen wijzen op het ontbreken van een echte gezinscel."

2. Onderzoek van het beroep

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de "wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken", juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt in een eerste onderdeel dat onduidelijke onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn en doordat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de loutere overname van een eerder gegeven advies, aangevuld met trivia die op geen enkele wijze nuttig kunnen bijdragen tot de besluitvorming maar wel worden aangewend door verweerder als argumentatie.

Zij betoogt in een tweede onderdeel dat de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier hetgeen getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid. Zij stelt dat de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van het correcte verhaal van verzoekster maar spijkers op laag water zoekt, er zelfs niet voor terugdeinst interpretaties te geven aan verklaringen die niet overeenstemmen met de inhoud of de draagwijdte ervan. Verzoekster verwijst naar de tekst van een omzendbrief van 17 december 1999 van de minister van Binnenlandse Zaken. Verzoekster laat gelden dat wat haar relatie betreft de partners perfect met elkaar kunnen communiceren, zij elkaar reeds ruim voor het huwelijk hebben leren kennen, zij samenleven, zij elkaars personalia perfect kennen alsook elkaars professionele activiteit, er geen divergentie bestaat aangaande enige ontmoeting, er geen sommen geld werden beloofd door wie dan ook, geen der partijen zich prostituteert en er geen sprake is van optreden van enig tussenpersoon. Er is sprake van een leeftijdsverschil maar dit betekent op zich niets in een relatie en kan niet worden aangemerkt teneinde te besluiten tot een schijnhuwelijk. Verzoekster stelt wat de motivatie met betrekking tot het leeftijdsverschil betreft dat enig leeftijdsverschil kan noch mag worden aangemerkt teneinde te besluiten tot een schijnhuwelijk. Met betrekking tot de vermeende substitutie stelt zij dat uit de verhoren duidelijk blijkt dat dhr. K. inderdaad naar de Filippijnen reisde om een andere dame te ontmoeten dat zij evenwel niet thuis was en hij tijdens zijn verblijf verzoekster leerde kennen met wie er iets moois bloeide. Zowel verzoekster als haar

echtgenoot zijn huwbekwaam en houden van elkaar, van substitutie is geen sprake. Met betrekking tot de ontmoeting in 2000 stelt verzoekster dat zij dhr. K weliswaar in 2000 ontmoet heeft, dat ze toen nauwelijks dertien jaar oud was en de man op dat ogenblik haar familie bezocht zonder meer. Zij heeft hem echter pas bij zijn tweede reis leren kennen. Wat betreft de vermeende enorme financiële steun, stelt verzoekster dat zij niet weet over welke "enorme bedragen" het zou gaan. Dhr. K. heeft haar wel degelijk financieel bijgestaan, wat logisch is en zelf het gevolg van de verplichtingen voortvloeiend uit artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek: "Echtgenoten zijn elkaar tot samenwoning verplicht, zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd." Dhr. K. neemt zijn wettelijke verplichtingen op, hij is tussengekomen in het huwelijksfeest en het dagelijks onderhoud van zijn echtgenote evenals in de kosten bij het bekomen van het visum.

Zij betoogt in een derde onderdeel dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de bestreden beslissing manifest indruist tegen het dossier, de feitelijkheden en de realiteit te velde.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster bespreekt de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, alsook vanuit de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen."

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Het huwelijk op zich volstaat niet om toegelaten te worden tot vestiging in België. Uit de hierboven geciteerde bepaling blijkt dat de betrokken echtgenote van een Belg zich met deze laatste moet vestigen. Voor de vestiging is een minimum aan relatie tussen de echtgenoten noodzakelijk. Zo moet er minstens een "gezinscel" bestaan, waarbij een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004 nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005 nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Verweerder oordeelde dat een echte gezinscel ontbreekt. Verweerder kwam tot deze conclusie uit de samenlezing van twee adviezen van het parket van Turnhout, van respectievelijk 2 april 2007 en 20 augustus 2007, die werden gegeven in het kader van de visumaanvraag en van het proces-verbaal met bijlagen van 7 april 2008 van de politie van Neteland.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de adviezen van het parket van Turnhout, adviezen betreffen van meer dan één jaar geleden en werden genomen in het kader van de visumaanvraag van verzoekster, met name dus op het ogenblik dat verzoekster nog niet op het Belgische grondgebied verbleef. In deze adviezen wordt inderdaad gesteld dat er mogelijks sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Het betreft echter slechts adviezen en tot op heden werd het huwelijk nog niet nietig verklaard, zodat het voorbarig is reeds te concluderen tot het bestaan van een schijnhuwelijk zoals verweerder in zijn nota aangeeft. Uit het proces-verbaal van de politie van Neteland van 7 april 2008 worden slechts drie passages geciteerd. Eerstens de uitnodiging voor het interview waaruit blijkt dat verzoeksters schoonmoeder niet van alles op de hoogte is, dat verzoeksters echtgenoot zich arrogant opstelt en zich afvraagt waarom al deze interviews nodig zijn en hij meedeelt dat zijn echtgenote meerdere dagen Nederlandse les volgt en er tenslotte een afspraak gemaakt wordt voor een verhoor in de Engelse taal. Tweedens wordt er verwezen naar een telefonisch gesprek, waarin verzoeksters echtgenoot uitdrukkelijk vraagt dat het verhoor in het Filippijns, Tagalog Filippijns dialect zou plaatsvinden en niet in het Engels en ten derde dat verzoekster met hulp van een andere Belg en Roemeen in Thailand een toeristenvisum voor Roemenië bekam en via deze weg naar België is gereisd. Geen van deze elementen kunnen leiden tot de conclusie dat er geen gezinscel zou zijn. Het zich arrogant opstellen, het vragen van een andere tolk en het illegaal naar België komen, zijn op zich geen elementen die aantonen dat er geen gezinscel zou zijn. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat andere delen uit het proces-verbaal niet worden vermeld, zoals het gegeven dat het interview zonder problemen is verlopen met een Filippijnse tolk en dat de verklaringen van verzoekster grotendeels overeenkomen met de verklaringen van haar echtgenoot. Er wordt ook in het geheel geen rekening gehouden met het samenwonenverslag dat verweerder speciaal in het kader van de aanvraag tot vestiging liet opstellen. Uit dit samenwonenverslag blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot werden aangetroffen op de opgegeven woonplaats, dat verzoekster tweemaal per week Nederlandse les volgt en dat het buurtonderzoek positief was. Ook uit de beschrijving van de huisvesting kunnen geen negatieve elementen worden afgeleid. Verweerder ontkent in zijn nota niet dat

verzoekster samenwoont met haar echtgenoot. Het is kennelijk onredelijk om bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een gezinscel geen rekening te houden met het feit dat de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot overeenkomen, dat de samenwoning kon worden vastgesteld en ook werd bevestigd door de bureaus en aldus op de helft van de feiten tot de conclusie te komen dat er geen gezinscel bestaat. De in het middel aangehaalde bepalingen worden geschonden.

Het derde middel is gegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van negen mei tweeduizend en acht genomen ten aanzien van X houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.